

Тамъ . . . тамъ буря кърши клонове,
А сабя ги свива на вѣнецъ;
Зинали сж страшни долове,
И пищи въ тѣхъ зърно отъ свинецъ.
И смъртта ѝ тамъ мила усмивка,
А хладенъ гробъ сладка почивка.

Ахъ, тѣзъ пѣсни и тазъ усмивка!
Кой гласъ ще ми викне — запѣ?!
Кървава да дигна напивка,
Отъ коя и любовь нѣмѣе,
Пъкъ тогазъ и самъ ще запѣя —
Що любя и за що милѣя! . . .

Хр. Ботевъ.

Пролетарска пѣсень.

Другари, горѣ вий челата!
Да викнемъ нова пѣсень днесъ —
И нека тръпнатъ буржуата
Прѣдъ гордия ни духъ и свѣсть!
Некъ въ пѣсния мощна и свободна
Какъ грозенъ бичъ ги поразѣ
Побѣдний зовъ! О вий, врази,
Я вижте силата безбройна!

Пролетарии въ цѣлъ свѣтъ,
Сберете се въвъ друженъ станъ!
За бой, за бой,
За смъртенъ бой
Стани, народъ-титанъ!